

Zanger Edmundo Rivero

In de rubriek Prachtig!
 Probeert Gerard van
 Duinen uit te leggen
 waarom hij een bepaalde
 opname zo geweldig vindt.

Zoek de opname op
www.lacadena.nl/prachtig en
 luister mee terwijl je leest...

DOOR GERARD VAN DUINEN

Titel: Yo te bendigo

Muziek: Juan de Dios Filiberto

Tekst: Juan Andrés Bruno

Opname Orquesta típica Horacio Salgán met Edmundo Rivero, 1962

- 00:00** De violen strijken kalm de melodie. De piano van Horacio Salgan geeft commentaar, ontspannen maar met een paar eigenwijze noten. In de verte blaft een hond. Althans, dit staat in de tekst.
- 00:18** In plaats van groots uit te pakken neemt het orkest terug. Salgan is een meesterlijk arrangeur, die zijn partituren tot in detail uitschreef en ze dan jarenlang precies zo bleef spelen. Dit arrangement speelde hij al in 1945.
- 00:32** Wat doet hij nu? In plaats van de melodie van de componist te volgen maakt het orkest een variatie die zo natuurlijk is dat je het direct accepteert. Juan de Dios Filiberto was in 1940 al *old school - guardia vieja*, maar schreef een paar onverslijtbare stukken. Zoals *Quejas, de bandoneon*. De vreemde 'pieuw'geluidjes zijn van de elektrische gitaar van Ubaldo de Lio.
- 00:58** Nu gaan we los, in die meesterlijke lichtvoetige *Salgan sound*. Heel even maar, want dan komt het nummer weer tot rust. Deze melodie is eigenlijk het meest dramatische deel.
- 01:15** Alles wordt stilgelegd voor het derde deel, dat gevoelig door de linkerhand van de bandoneon gespeeld wordt. En vervolgens om zeep geholpen wordt door de plokkende violen die buiten proportie zijn uitversterkt. Ja, 1962 hè, de studietechnieken staan voor niets! Toch vind ik dit deel fantastisch, juist omdat de galm zo overdreven is; juist omdat de verhoudingen even zoek zijn. Als het hele orkest de melodie weer speelt, is deze herhaling subtiel net anders geharmoniseerd, heel mooi. En dan de afronding - duidelijk dat er iets te gebeuren staat.
- 01:52** Edmundo Rivero begint te zingen. Zijn diepe stem is net zo weerbarstig als zijn uiterlijk: zijn bijnaam was *El Feo*, de lelijke. Een grote man die met zijn basstem een nieuw geluid creëerde, want in de jaren '40 waren alle bekende zangers tenor. Hun hoge stem gleeed makkelijker over het geluid van het orkest heen. Rivero beschrijft de ochtend in de *arrabal*, de buitenwijk. Alles is kalm, alles is rustig, alles is vertrouwd. De tegenstemmen van het orkest zijn spaarzaam, maar groots en prachtig in balans.
- 02:26** Het refrein is actiever. Hoor hoe de violen reageren als Rivero zingt over het *bordonear*, het getokkel op de gitaar. En in de tweede helft van het refrein, op de regel *Yo te bendigo, Ik geef je mijn zegen*, klinkt er berusting en gelatenheid in de muziek. Het is het oude liedje: een man is zijn liefde kwijt, maar in deze tango berust hij. Op zo'n mooie ochtend passen geen gevoelens van *rencor*, van wraak.
- 02:59** Nogmaals de instrumentale ochtend van het begin. Als Rivero zijn laatste couplet inzet, neemt de intensiteit van de muziek af. Eerst bijna onmerkbaar, maar uitmondend in een extreme vertraging; verder en verder, tot de muziek oplost in het niets. ■